

Waar, Emile, is het grote gebaar?

Schrijver **Wanda Reisel** schaduwde deze week de lijsttrekker van de SP, Emile Roemer. Slotaflevering: er heerst politieke radiostilte. Krijgen we straks rouwvrij?

Het spel is uit. Mijn mombakkes verformfaaid, mijn gleufhoed werkloos, mijn Gitanes in de afvalbak, ik rookte toch al tien jaar niet meer.

Gistermiddag wilde ik Emile Roemer op standpunten betrappen, maar er is een politieke radiostilte afgekondigd. Ik hou ermee op.

De politiek mag doorbetaald ophouden. Ja, ook jij Emile. Drie dagen rouw vanwege een ernstig vliegongeluk. Maar ongelukken gebeuren toch elke dag? Ik moet de eerste dagen rouw om geweldslachtoffers in Soedan of Irak nog zien. Krijgen we in de toekomst rouwvrij? Bij welk aantal doden?

Ik vind het onjuist. Het wakkert nationalistische sentimenten en fout egoïsme aan. Het is precies wat er nu speelt. Openbare wansmaak en het gebrek aan moraal tieren ook in de struikelmaatschappij van onwetende sukkels die we zijn geworden. De normen-crisis, die allang onder water woedde, borrelt krachtig op naar het oppervlak.

Ik zit op een bankje en zet mijn voeten op een nog niet opengebarsten vuilniszak. *Zum kotzen* was het NOS *Journal* over het vliegtuigongeluk. Met die beelden van een opengeslagen puberdagboekje, een eenzame linkerschoen, een kettinkje. Hypocrisie. Ramptoe-risme. Ik moet oppassen, anders verdwijnt m'n goede humeur.

Er woedt dagelijks een oorlog, maar niemand die hem wil zien.

Arm Nederland, lappenland in

Uit de stolp

de lappenmand.

Ongemerkt zijn we van een open, kleurrijke samenleving overgegaan naar een zakelijke digitale wereld, een perverse consumentenwereld. Een wereld van 0 of 1, van ja of

nee. Het ijskoude water van egoïstische berekening. Weinig *fuzzy logic*. Geen plek meer voor dromers.

We leven in een collectieve waan van de dag. Alles draait om de gunst van de kijker, de lezer en de kiezer. Om wat we kunnen verkopen. Een marktplaats, geen samenleving.

Waar, Emile, is het grote gebaar?

Toen ik als zesjarige mijn veters leerde strikken, raakte ik verknoot in een filosofisch probleem: ik wilde de ene schoen niet voortrekken voor de andere en ze om en om strikkend rechtvaardig behandelen.

Maar hoe ik het ook aanpakte, de ene schoen was altijd één slag eerder klaar dan de andere. Toch moest het kunnen. Jong zijn is synoniem met het zoeken naar een rechtvaardiger wereld.

Beste Emile, leg af die behoudzucht. Een hele generatie staat klaar. Kritische jongeren en slimme studenten. Opstomend talent, thuis in alle moderne media. Wees de partij van creatieve waakhonden! Geen papieren tijger. Bestorm de wereld!

Maar waarom sta ik hier op de puinhopen eigenlijk in mijn eentje te roepen, Emile? Ik ben je kwijtgeraakt.